

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznódagonya, omladék, szerelem* – 23. (próza) **2.**
Horváth Benji: *Spórák szorongása* **3.**
Az irodalom pajzs, amely megvéd a látszattól. Székely Ferenc interjúja a 80 éves Ana Blandiana költővel **4.**
Ana Blandiana: *Nem igaz, hogy „iszonyú minden angyal”*; *Emlékszem, egyszer azt kérdeztem magamban; Az utóbbi időben Agatha Christie-regényhez hasonlít életem; Ha mikrofonok volnának a házban, mint régen.* Karácsonyi Zsolt fordításai (vers) **6.**
Florin Irimia: *A Beruházási Bank.* Szonda Szabolcs fordítása (próza) **7.**
Karácsonyi Zsolt: *Marad a láz, nyolcvan felett is* (esszé) **8.**
Vörös István: *A módszerről; Trombózis; Ötven után; Vízen járási gyakorlat; Hagyjon zuhanni végül* (vers) **9.**
Márkus Béla: *Őseink kertje, Erdély* (tanulmány) **10.**

PAVILON 420

Dimény Patrícia: *Hajnal; Reggel; Szünet nélkül harminc másodperc; Abúzus; The End; 7 perces álmok* (vers) **13.**
Böjte Beatrix: *Hasadás* (próza) **14.**
Horváth Eve: *de nem egyedül; nietzsche táncol a holdon; abban az időben* **15.**
Sánta Miriám: *Most még zűrzavar van.* Interjú Nagy Zalánnal **16.**
Sánta Miriám: *Matador, zsoke, úrutazó, költő* **17.**

Ráolvasás

Lövétei Lázár László: *A világirodalom legfontosabb beszélgetése* **18.**

Láng Orsolya: *Egy kirakatban élünk* (vers) **19.**
Vári Csaba: *Többől tenyérbe* (vers) **19.**

Sebestyén Mihály: *Hardanger-fjord* (próza) **20.**

Kinematográf

Jakab-Benke Nándor: *A legszomorúbb barakk* (Pálfi György: *Mindörökké*) **22.**

Theátrum

Fischer Botond: *Visszafogott utazás, valahova befelé* (Kolozsvári Állami Magyar Színház: *Utas és holdvilág*) **23.**

Kritika

Tamás Dénes: *Nem versek, intések* (Györffy Ákos: *A távolodásban*) **25.**

Fülszöveg

Szalló Tünde: *A rutinmagány kórképei és formagyakorlatai* (Falusi Márton: *Költözünk és bemosakszunk*); *Lehetőségek és kiváltságok* (Zágoni Balázs: *Irány a sulí! Régen és ma*) **26.**

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: *Közösségi futás* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Bach és a bűnbánati énekek* **27.**

Artefaktum

Barazsuly Viktória Adrienn: *Színfoltokat látni a hamuszürkében* **28.**

WIRTH IMRE

A név kátyú, vaddisznódagonya, omladék, szerelem – 23.

Villax Karolina nem sietett, éppen annyira nem, amennyi ahhoz kellett, hogy ne történjék valami végzetes, összekuszálendő, ami még folytatható lenne. A Jóistenhez fohászkodni bár illő és üdvös, amíg ember él a földön, most nem érdemes.

Tehetne ugyan egy kitérőt az imák folyondárjain kapaszkodva fel oda, hol a templomharangok hűvös kongása és a galambürülék savanyú szaga képzeletet felülmúlóan közel kerül az égi harmóniához, átkiáltva a mennyország szerkezetét képező egyetemes csöndön, megkondítva a világot egyetlen élő lelkének szívét, de Villax Karolina emlékezett rá, hogy különös rokona, Reguly Antal, miközben egyre mélyebbre zuhant szavainak először káprázatosnak tűnő rendszerében, azt mondta neki, a fiatal pápai rokonnak, aki szíve alatt hordozta már első gyermekét az ismeretlentől, hogy ne féljen.

Már miért ne? – kérdezte ijedten és szorongva, hiszen nála jobban senki sem érezhette át a titkosírását felejtő, Oroszországot is bejáró tudós irtozatos félelmét a gondolatok elvesztésétől és a rémült igyekezetet, hogy felidézze, milyen titkot őrzött, amíg még birtokában volt a kulcs, a senki által nem ismert kombináció. A nyelv, amely börtönbe zárja életünk, dadogta Reguly, aminek kiszabadítására feltesszük ragyogó, röpke létünk, hogy kimondva az egyetlen szabályt a világról, átjárja a világot a megváltás, a tudástól való menekülés öröme a pokoli rögeszmék és kényszerek foglyakénti világvégi küszködést...

A nyelv, nézett kezére a rokon, akihez azért jött, hogy tanácsot kérjen tőle, mihez kezdjen a testében elszabadult vággyal, amely nemsokára egész világosan megmutatja magát, mihez kezdjen a vitéz bőrműves polgármester lánya az élvezettel járó bűnhődéssel, a nyelv, suttogta Reguly Antal, megérintve a nő világot rejtő hasán a csipkés szoknya egyik szabálytalanul lebbenő korcát, az elveszett nyelvvel nincs mit kezdeni, olyan ez, mint...

Villax Karolina tovasuhant az emlékeiben, most el, el innen, amikor a halott világ egy dermedt zugában 140 évvel később a nélküle nem létező W. Imre épp gyógyszerekkel szabadulna börtönéből, ugyanazokat a rémeket vagy gyengeségeket ismételve, híva makacsul a saját életében, mint amiért ő elment a tudós rokonhoz, felismerve a mintázatok pusztító hatását.

Mit is mondott még Reguly, tűnődött el egy pillanatra, hogy a világ halott, az ember halott, csak Isten él, és minden, ami életnek tűnik, csak az ő jelenléte? Swedenborg, borzongott bele, és megriadt ettől az érzéstől, hisz ez lehetetlen, nem érezhet, igen, őt, a tizenharmadik századi svéd látnokot emlegette Reguly, és hogy valójában a nyelv a létünk, cselekvésünk, vágyunk és pusztulásunk illúziója, hiszen a nyelv maga Isten, és neki,

A halott világ egy dermedt zugában 140 évvel később a nélküle nem létező W. Imre épp gyógyszerekkel szabadulna börtönéből.